

disputants-חולקים ♦ central point for summary and review-נקודה מרכזית לסיכום והזרה- insertion of an earlier segment-מובאה של פסקה קודמת- story-מעשה- O	מימרא-statement ■ challenge-קושיא- ; question-שאלה- ^ answer-תירוץ- ! proof-ראיה- ■
מקרא-key:	

יומא-אמר להם הממונה		Talmud Navigator												
מימרא	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ		
עבירה מטמטמת לבו של אדם, שנאמר (ויקרא יא) ולא תטמאו בהם ונטמאתם בהם אל תקרי ונטמאתם אלא ונטמאתם.	תנא דבי רבי ישמעאל:												◇	לט.
ולא תטמאו בהם ונטמאתם בהם, אדם מטמא עצמו מעט - מטמאין אותו הרבה, מלמטה - מטמאין אותו מלמעלה, בעולם הזה - מטמאין אותו לעולם הבא.	תנו רבנן:												◇	לט.
(ויקרא יא) והתקדשתם והייתם קדשים - אדם מקדש עצמו מעט - מקדשין אותו הרבה, מלמטה - מקדשין אותו מלמעלה, בעולם הזה - מקדשין אותו לעולם הבא.	תנו רבנן:												◇	לט.
הדרן עלך אמר להם הממונה														

יומא-טרף בקלפי		Talmud Navigator											
מימרא	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ	
טרף בקלפי והעלה שני גורלות, אחד כתוב עליו לשם ואחד כתוב עליו לעזאזל.												■	לט.
הסגן בימינו וראש בית אב משמאלו.												■	לט.
אם של שם עלה בימינו - הסגן אומר לו: אישי כהן גדול הגבה ימינך. ואם של שם עלה בשמאלו ראש בית אב אומר לו אישי כהן גדול הגבה שמאלך.												■	לט.
נתנן על שני השעירים, ואומר לה' חטאת	[ת"ק]											◆ ■	לט.
לא היה צריך לומר חטאת, אלא לה.	רבי ישמעאל:											◆ ■	לט.
והן עונין אחריו: ברוך שם כבוד מלכותו לעולם ועד.												■ ◇	לט.
למה לי טרף בקלפי?												^	לט.
כי היכי דלא ניכוין ולישקול.												! ◇	לט.
קלפי של עץ היתה, ושל חול היתה, ואינה מחזקת אלא שתי ידים.	רבא:											■ ◇	לט.
בשלמא אינה מחזקת אלא שתי ידים - כי היכי דלא ליכוין ולישקול. אלא של חול - נקדשה	מתקוף לה רבינא:											⚡	לט.
אם כן הוה לה כלי שרת של עץ, וכלי שרת דעץ לא עבדינן.												! ◇	לט.
ונעבדה דכסף, ונעבדה דזהב												⚡	לט.
התורה חסה על ממונן של ישראל												! ◇	לט.
מתניתין דלא כי האי תנא												■ ◇	לט.
הסגן וכהן גדול מכניסין ידו בקלפי, אם בימינו של כהן גדול עולה - הסגן אומר לו: אישי כהן גדול הגבה ימינך, ואם בימינו של סגן עולה - ראש בית אב אומר לו לכהן גדול: דבר מילך.	דתניא, רבי יהודה אומר משום רבי אליעזר:											■ ■ ◇	לט.
ונימא ליה סגן												⚡ ◇	לט.
כיון דלא סליק בידיה - חלשא דעתיה.												! ◇	לט.
במאי קא מיפלגי?												^	לט.
ימינא דסגן עדיף משמאליה דכהן גדול	מר סבר: [רבי יהודה]											◆ ■ ! ◇	לט.
כי הדדי נינהו.	ומר סבר: [מתניתין]											◆ ■ ! ◇	לט.
ומאן האי תנא דפליג עליה דרבי יהודה												^ ◇	לט.
רבי חנינא סגן הכהנים הוא.												! ◇	לט.
למה סגן מימינו, שאם אירע בו פסול בכהן גדול - נכנס סגן ומשמש תחתיו.	דתניא, רבי חנינא סגן הכהנים:											■ ! ◇	לט.
ארבעים שנה ששמש שמעון הצדיק היה גורל עולה בימיו, מכאן ואילך - פעמים עולה בימין פעמים עולה בשמאל.	תנו רבנן:											■ ◇	לט.
והיה לשון של זהורית מלבין, מכאן ואילך פעמים מלבין פעמים אינו מלבין.												■ ◇	לט.
והיה נר מערבי דולק, מכאן ואילך פעמים דולק פעמים כבה.												■ ◇	לט.
והיה אש של מערכה מתגבר, ולא היו כהנים צריכין להביא עצים למערכה חוץ משני גזרי עצים, כדי לקיים מצות עצים. מכאן ואילך - פעמים מתגבר פעמים אין מתגבר, ולא היו כהנים נמנעין מלהביא עצים למערכה כל היום כולו.												■ ◇	לט.
ונשתלחה ברכה בעומר ובשתי הלחם ובלחם הפנים, וכל כהן שמגיעו כזית יש אוכלו ושבע, ויש אוכלו ומותיר. מכאן ואילך נשתלחה מאירה בעומר ובשתי הלחם ובלחם הפנים, וכל כהן מגיעו כפול, הצנועין מושכין את ידיהן והגרגרנין נוטלין ואוכלין.												■ ◇	לט.
ומעשה באחד שנטל חלקו וחלק חבירו, והיו קורין אותו בן חמצן עד יום מותו.												■ ◇	לט.
מאי קרא - (תהלים עא) אלהי פלטיני מיד רשע מכף מעול וחומץ.	רבה בר רב שילא:											■	לט:
מהכא - (ישעיהו א) למדו היטב דרשו משפט אשרו חמוץ, אשרו חמוץ ואל תאשרו חומץ.	רבא:											■	לט:
אותה שנה שמת בה שמעון הצדיק אמר להם: בשנה זו הוא מת. אמרו לו: מניין אתה יודע? אמר להם: בכל יום הכפורים היה מזדמן לי זקן אחד לבוש לבנים ועטוף לבנים, נכנס עמי ויצא עמי. והיום נזדמן לי זקן אחד לבוש שחורים ועטוף שחורים, נכנס עמי ולא יצא עמי. אחר הרגל חלה שבעה ימים ומת, ונמנעו אהיו הכהנים מלברך בשם.	תנו רבנן:											■ ◇	לט:

ארבעים שנה קודם חורבן הבית לא היה גורל עולה בימיו, ולא היה לשון של זהירות מלבין, ולא היה נר מערבי דולק, והיו דלתות ההיכל נפתחות מאליהן, עד שגער בהן רבן יוחנן בן זכאי. אמר לו: היכל היכל מפני מה אתה מבעית עצמך? יודע אני כך שסופך עתיד ליחרב, וכבר נתבא עליך זכריה בן עדו (זכריה יא) פתח לבנון דלתוך ותאכל אש בארויך.	תנו רבנן:																			לט:
למה נקרא שמו לבנון - שמלבין עונותיהן של ישראל.	רבי יצחק בן טבליאי:																			לט:
למה נקרא שמו יער דכתיב (מלכים א' י) בית יער הלבנון לומר לך: מה יער מבלבל אף בית המקדש מבלבל.	רב זוטרא בר טוביה:																			לט:
בשעה שבנה שלמה בית המקדש נטע בו כל מיני מגדים של זהב, והיו מוציאים פירות בזמניהן, וכיון שהרוח מנשבת בהן היו נושרין פירותיהן, שנאמר (תהלים עב) ירעש כלבנון - פריו, ומנהן היתה פרנסה נתנן על שני השעירים.	דאמר רב הושעיא:																			לט:
עשר פעמים מזכיר כהן גדול את השם בו ביום: שלשה בוידוי ראשון, ושלשה בוידוי שני, ושלשה בשעיר המשתלח, ואחד בגורלות. וכבר אמר השם ונשמע קולו ביריחו.	תנו רבנן:																			לט:
מירושלים ליריחו עשרה פרסאות, וציר דלתות ההיכל נשמע בשמונה תחומי שבת. עזים שביריחו היו מתעטשות מריח הקטורת, נשים שביריחו אינן צריכות להתבשם מריח קטורת, כלה שבירושלים אינה עזים היו לאבא בהרי מכור והיו מתעטשות מריח הקטורת.	רבה בר בר חנה:																			לט:
רבי אליעזר בן דגלאי:	רבי אליעזר בן דגלאי:																			לט:
סח לי זקן אחד: פעם אחת הלכתי לשילה, והרחתי ריח קטורת מבין כותליה.	רבי חיאי בר אבין אמר רבי יהושע בן קרחה:																			לט:
עליית גורל מתוך קלפי - מעכבת, הנחה - אינה מעכבת.	רבי ינאי:																			לט:
אף עלייה אינה מעכבת.	רבי יוחנן:																			לט:
אליבא דרבי יהודה																				לט:
דברים הנעשין בבגדי לבן מבחוץ לא מעכבא	דאמר: [רבי יהודה]																			לט:
כולי עלמא לא פליגי דלא מעכבא.																				לט:
כי פליגי - אליבא דרבי נחמיה.																				לט:
כרבי נחמיה	מאן דאמר מעכבא:																			לט:
הני מילי עבודה, הגרלה לאו עבודה היא.	מאן דאמר לא מעכבא:																			לט:
אליבא דרבי נחמיה	איכא דאמרי:																			לט:
מעכבא	דאמר: [רבי נחמיה]																			לט:
כולי עלמא לא פליגי דמעכבא																				לט:
כי פליגי - אליבא דרבי יהודה.																				לט:
כרבי יהודה	מאן דאמר לא מעכבא:																			לט:
שאני הכא דתנא ביה קרא אשר עלה אשר עלה תרי זימני.	מאן דאמר מעכבא:																			לט:
מצוה להגריל, ואם לא הגריל - כשר.	מיתבי:																			לט:
בשלמא להך לישנא דאמרת אליבא דרבי יהודה כולי עלמא לא פליגי דלא מעכבא - הא מני רבי יהודה היא. אלא להך לישנא דאמרת פליגי, בשלמא למאן דאמר לא מעכבא, הא מני - רבי יהודה היא. אלא למאן דאמר מעכבא הא מני?																				לט:
תני: מצוה להניח.																				מ.